

Arrest

nr. 129 966 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 mei 2013 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 4 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Karma Sangpo, verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 8 juni 1986 in het dorp Shetse nabij Rompa Zachong stad in de staat Ganzi Zhong in de provincie Si Zhun Xian in (Tibet) de Volksrepubliek China (VRC), waar u ook steeds woonde tot aan uw vertrek naar India. U woonde er met uw familie en ging voor 2 jaar naar een Chinese school in uw dorp. Op 14-jarige leeftijd ging u naar het klooster Gesogompa nabij uw dorp Shetse, waar u dan verbleef en studeerde tot aan uw vertrek uit Tibet. Uw beide ouders en 2 broers verblijven op dit moment nog steeds in Shetse in China, ze werken er op het land. U verliet (Tibet) China in januari 2009 omwille van 3 redenen. Vooreerst om een goede opleiding te kunnen krijgen en om te kunnen studeren in uw eigen taal, het Tibetaans. Ten tweede om de Dalai Lama te kunnen zien en bij hem op audiëntie te kunnen gaan. En ten derde omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een anti-Chinese betoging in Ganzi, waar u samen met een vriend was heen gegaan. U verbleef eerst enkele maanden bij familieleden die nomaden waren. Vervolgens woonde u bij enkele familieleden in Lhasa, zij hielpen u bij het vinden van een smokkelaar om te kunnen vluchten naar India. Op 1 januari 2009 vertrok u vanuit Lhasa, na 27 dagen kwam u aan in Dharamsala in India. Op 4 januari kwam u aan in Kathmandu in Nepal, waar u zich de volgende dag liet registreren bij de Nelen Khang (Reception Center) en daar ook verbleef tot 25 januari. Ook in Dharamsala schreef u zich in bij het Reception Center voor Tibetaanse vluchtelingen. In India verbleef u steeds op dezelfde plek, de Suja school dichtbij Beri in het district Mandi in de staat Himachal Pradesh. U woonde en studeerde daar voor 5 jaar, tot aan uw vertrek uit India in mei 2013. U maakte uw opleiding af in de Suja school tot en met klas 8. Op 22 mei 2013 vertrok u vanuit India naar Europa en dit om verschillende redenen. U verliet India omdat jullie als Tibetanen niet zoveel rechten hebben als vluchtelingen in India, omdat er veel raciale discriminatie is, omdat het daar moeilijk was om uw RC te kunnen laten verlengen en ook omdat u niet van het klimaat en het eten hield in India.

U verliet India vanuit Delhi op 22 mei 2013. U vloog rechtstreeks naar Frankrijk en u reisde vandaar dan verder met de trein naar België. U kwam in België aan op 24 mei 2013 en vroeg diezelfde dag asiel aan. Bij een terugkeer naar Tibet vreest u naar de gevangenis te worden gebracht. U vreest te worden gefolterd en innerlijk kapot te worden gemaakt.

Bij een terugkeer naar India weet u niet wat er zou gebeuren. U vreest ook daar naar de gevangenis te zullen worden gebracht omdat u in India nu geen documenten meer heeft en u heeft er ook geen plek meer om te wonen.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw Chinese ID kaart, het gezinsboekje (Household Register) van uw familie in (Tibet) China, 9 foto's van u en uw familie in (Tibet) China, een certificaat van de opleiding die u volgde in de TCV Suja school, 2 certificaten van de Nelen Khang (Reception Centra) in Kathmandu in Nepal en in Dharamsala in India, uw Groene Boekje en de 2 enveloppes waarmee u deze documenten naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit (Tibet) de Volksrepubliek China in januari 2009, verbleef u van 27 januari 2009 tot 22 mei 2013 in India. U woonde en studeerde er gedurende 5 jaar in de Suja School in Mandi in Himachal Pradesh. Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het

afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 6).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.

U stelt India in de eerste plaats te hebben verlaten omdat jullie Tibetanen er niet zoveel rechten hebben als vluchtelingen (CGVS, p. 7). Wanneer u dan gevraagd wordt wat u daar concreet mee bedoelt, dan stelt u dat jullie in India niet het recht hebben om vrij te bewegen, geen recht hebben op werk en geen recht hebben om gebouwen te kopen, dat jullie verschillend worden behandeld (CGVS, p. 7). Maar wanneer u dan gevraagd wordt naar uw persoonlijke ervaringen en hieromtrent meer in detail te vertellen, dan blijven uw verklaringen eerder algemeen. U herhaalt dat Tibetanen geen recht hebben om gebouwen te kopen, hoewel echter blijkt uit de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie COI Focus 'De Tibetaanse gemeenschap in India') dat tal van Tibetanen in verschillende delen van India hotels en restaurants bezitten. Uw bewering hier kan dus duidelijk wel genuanceerd worden. Verder blijkt uit diezelfde objectieve informatie dat heel veel Tibetanen wel gewoon werken in India, in verschillende jobs en sectoren. Het enige wat u hierop kan antwoorden is dat u niet heeft gezegd dat jullie niet het recht hebben om te werken in India, dat jullie wel kunnen werken, maar dat er raciale discriminatie is en dat ze jullie het slechte werk laten doen (CGVS, p. 8). Wanneer u dan gevraagd wordt of u dat persoonlijk ervaren heeft en of dat de reden is waarom u vertrokken bent uit India, dan stelt u dat dat met u nooit gebeurd is want dat u nog op school zat, maar dat u later diezelfde problemen zou krijgen. U had dat gehoord van andere mensen die werken in India (CGVS, p. 8). Verder haalt u ook aan dat het soms gebeurde dat jullie als Tibetanen meer moesten betalen voor de bus dan de Indiërs (CGVS, p. 7). Maar wanneer u dan gevraagd wordt naar hoeveel keer dit concreet gebeurde en hoe jullie daar dan mee omgingen, dan stelt u opnieuw in het algemeen dat het alleen maar gebeurde als je alleen was, dat de chauffeurs het anders niet durfden en meer heeft u er dan niet over te vertellen (CGVS, p. 7). In verband met uw verklaring hier dat Tibetanen in India niet dezelfde rechten hebben als Indiërs en anders behandeld worden, dient te worden opgemerkt dat de zaken die u hier aanhaalt geen vervolging vormen in de zin van de Vluchtelingenconventie of geen risico vormen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient erop te worden gewezen dat uit de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier eveneens blijkt dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen wel degelijk over heel wat rechten beschikken in India. Dit blijkt ook uit het feit dat u een verblijfsstatuut genoot in India, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd en het feit dat u in India ook 5 jaar kon studeren (CGVS, p. 6). U haalt daarop aan dat u problemen ondervond met het verlengen van uw RC en dat dit ook mede een reden was voor uw vertrek uit India (CGVS, p. 7). Wanneer u dan echter gevraagd wordt hier meer concreet over te vertellen, dan stelt u dat het verlengen moeilijk was en dat als u het niet op tijd verlengde in september dat ze het dan niet zouden verlengen (CGVS, p. 8). Wanneer u dan gevraagd wordt of u dan nog enige problemen had als u uw RC wel gewoon op tijd liet verlengen, dan stelt u dat ze dan zouden zeggen dat het tijd was om iets te eten en dat ze geld vroegen (CGVS, p. 8). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die ook aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India in de praktijk gemakkelijk, routineus en gesmeerd verloopt. Uit deze zelfde objectieve informatie blijkt ook dat indien er zich enige problemen of moeilijkheden zouden voordoen, dat de CTA (Central Tibetan Administration in India) dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier in 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. Uw verklaringen hieromtrent dienen dus duidelijk te worden genuanceerd. Tot slot haalt u als laatste reden waarom u India zou verlaten hebben aan dat u niet van het eten en niet van het klimaat in India hield (CGVS, p. 7-8). U stelt dat het eten in Tibet veel gezonder is en dat het daar ook veel kouder is en dat u maar moeilijk kon gewend raken aan het warme weer en het minder gezonde eten in India (CGVS, p. 8). Ook dergelijke zaken vormen geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan hierbij de opmerking gemaakt worden dat u ten eerste toch vrij bent om te beslissen wat u eet in India en dat er tal van Tibetaanse restaurants zijn verspreid over heel India. Ten tweede zijn er ook verschillende regio's in India waar het minder warm is het hele jaar door en zou u zich dus daar permanent kunnen vestigen als u niet van het warme weer houdt. Samenvattend kan dus gesteld worden dat de redenen die u hier aanhaalt voor uw persoonlijke vertrek uit India geen vervolging vormen in de zin van de Vluchtelingenconventie en ook geen risico vormen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient hier ook aan te worden toegevoegd dat u in India zelf nooit concreet enige stappen heeft ondernomen om iets aan

deze problemen die u beschrijft te doen. Als u gevraagd wordt of u ooit naar de Indiase overheid stapte om deze problemen aan te kaarten of dat u ooit hulp zocht bij de Tibetaanse organisaties of departementen van de Central Tibetan Administration (CTA), dan stelt u dat u dat niet deed want dat de leerkrachten op jullie school zouden gezegd hebben dat niet te doen (CGVS, p. 8). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u hier zelfs nooit een poging tot ondernomen heeft, dan kan u alleen maar herhalen dat u luisterde naar uw leerkrachten en het niet deed (CGVS, p. 8).

Vervolgens werd u gevraagd waarom u op dit moment niet kan terugkeren naar India en wat u concreet vreest bij een huidige terugkeer. U verklaart daarop niet te weten wat er zou gebeuren indien u zou terugkeren naar India, u bent een gast van India en u weet niet wat ze zouden doen (CGVS, p. 8). U voegt daaraan toe dat u geen documenten meer heeft om te tonen aan de Indiërs en dat u ook geen plaats meer heeft om te wonen in India en dat ze u naar de gevangenis zullen brengen (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd wordt waarom ze u in India naar de gevangenis zouden brengen, dan herhaalt u dat u geen documenten meer heeft daar en dat u geen Indiër bent (CGVS, p. 8). Dat uw documenten voor een terugkeer naar India niet in orde zouden zijn, slaat eigenlijk nergens op, daar u ook niet de moeite heeft gedaan om in orde te zijn met deze documenten. U hebt immers in België niet de moeite genomen om de Indiase ambassade te contacteren om het verlies van uw originele RC en IC te melden (CGVS, p. 7 en p. 10-11). Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u niet de nationaliteit heeft van India en ook geen vluchteling bent in India, dus dat u hier niet naar de Indiase ambassade ging (CGVS, p. 7). Wanneer u op het einde van het interview dezelfde vraag nog een keer gesteld wordt, dan kan u alleen maar hetzelfde antwoord herhalen, dat u niet erkend bent in India dus dat u geen recht hebt om dat te gaan vragen (CGVS, p. 11). Deze verklaring houdt echter weinig steek aangezien u verklaarde een RC te hebben in India en u daar dus wel degelijk een erkend verblijfsstatuut heeft.

Tenslotte kan ook nog worden opgemerkt dat u bij uw aankomst in Frankrijk geen asiel aanvraagde (CGVS, p. 10). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt bij aankomst in een veilig land, indien hij werkelijk op zoek is naar een vorm van internationale bescherming. Dit doet eveneens vermoeden dat u India niet verliet omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India, dat u in het bezit was van een dergelijke IC en dat u ermee naar België reisde (CGVS p. 7 en p. 9-10). U originele IC zou u op de luchthaven afgenomen zijn door de smokkelaar (CGVS, p. 6-7). Dergelijke stereotiepe verklaring kan echter geenszins overtuigen. U legt hier immers vage, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen over af, dat het vermoeden dan ook rijst dat u nog wel in het bezit bent van uw IC. U kan ook geen enkel document voorleggen ter staving van de reisweg die u aflegde naar Europa. Wanneer u hier specifiek naar gevraagd wordt, stelt u dat deze documenten ook zouden ingehouden zijn door de smokkelaar (CGVS, p. 10). Bij het begin van het interview, toen u verklaarde dat de smokkelaar uw originele IC had afgenomen, werd u echter gevraagd of dat het enige persoonlijke document was dat hij van u afnam of dat er nog andere documenten waren die u ook diende af te geven. U verklaarde op dat moment dat hij louter uw IC en het exit document dat u had verkregen bij het verlaten van India afnam (CGVS, p. 6). Wanneer u hier dan mee geconfronteerd wordt, kan u alleen maar zeggen dat hij dat samen afnam, uw IC en de reisdocumenten, en dat u er niet aan dacht om dat apart te vermelden (CGVS, p. 10). Het treinticket waarmee u vervolgens van Frankrijk naar België kwam, denkt u verloren te

hebben (CGVS, p. 10). Verder merkt het CGVS op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulk belangrijk identiteitsdocument als uw IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven. Het gaat hier immers om uw eigen document en u deed blijkbaar ook geen enkele inspanning om uw IC terug te vragen aan de smokkelaar of om er een kopie van te maken. Het enige wat u hieromtrent kan zeggen is dat de smokkelaar u zei dat u uw IC niet meer nodig had en dat u er alleen maar problemen zou door krijgen (CGVS, p. 10). U zou er nooit aan gedacht hebben een kopie te nemen van uw IC (CGVS, p. 7) en u heeft er blijkbaar verder ook geen enkele inspanning voor gedaan om uw IC of een kopie ervan terug te verkrijgen. Dergelijke verklaringen komen vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat om een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Uw IC is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat niet alleen meer vertelt over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren, teneinde het verlies van uw originele IC te melden en eventueel een duplicaat hiervan te verkrijgen (CGVS, p. 7 en p. 10-11). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, om bij een diplomatieke post van de Indiase overheid een duplicaat te verkrijgen van hun originele IC. Dit staat bovendien ook duidelijk vermeld in het document zelf. De enige verklaring die u kan geven waarom u zelfs nooit een poging heeft gedaan dergelijke stappen te ondernemen, is dat u dat recht niet zou hebben want dat u geen vluchteling bent in India (CGVS, p. 10-11). Zoals reeds werd aangehaald houdt dergelijke bewering geen steek aangezien u een RC en wel degelijk een verblijfsstatuut en rechten had in India. Ten slotte werden u dan enkele vragen gesteld over het visum in uw IC, waarmee u naar Europa reisde. Ook hier blijven uw verklaringen zeer vaag en weinig concreet. U heeft geen idee wat voor soort visum het was en hoelang het geldig was. De smokkelaar zou gewoon gezegd hebben dat dat uw visum was en dat je daarmee naar Frankrijk kon vliegen (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt of u zelf dan niet goed gekeken heeft in uw IC, het ging hier toch om het identiteitsdocument waarmee u reisde en dat u persoonlijk ook diende te tonen aan de immigratiecontroles, dan kan u alleen maar antwoorden dat u uw foto zag staan en dat u het daarna in uw zak stopte en er niet meer in gekeken heeft (CGVS, p. 10). Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengen zone, komt het zeer weinig aannemelijk en zeer weinig geloofwaardig over dat u hier zo weinig weet van zou hebben en nagenoeg niets over kan vertellen. Gelet op deze weinig overtuigende verklaringen, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet wil betwisten. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift volgende stukken toe:

- “1. Immigration and Refugee Board of Canada, “China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India”, 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>
2. Tibet Justice Center, T b ' S I N I II: T b R fu I , September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>
3. Declaration on Principles for Relations and Comprehensive Cooperation Between the People's Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003, <http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/2649/t22852.htm>
4. Claudia Ariles, “Tibetan Refugees’ Rights and Services in India”, <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>
5. OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>
6. The Times of India, “Tibetan arrested for residing without registration”, 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land
7. Free Tibet, “How China persecutes Tibetan nuns”, <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>
8. Free Tibet, “Human Rights in Tibet”, <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>
9. Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/CAT.C.CHN.CO.4.pdf>
10. Julia Hess, “Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetan Diaspora”, 2009, <http://books.google.be/books?id=C0VVigwrboMC&pg=PA88&lpg=PA88&dq=discrimination+against+tibetans+in+india&source=bl&ots=3oxIdFaDOv&sig=bZKHhEhQQDuqbAEmYvCvrxUGvS4&hl=fr&sa=X&ei=y8HPUvm2E8e47QbGwoCwBw&ved=0CC8Q6AEwADgK#v=onepage&q=discrimination%20against%20tibetans%20in%20india&f=false:abstracten>
11. World Tibet Network News, “French version of the GEO's article on Dharamsala”, October 1999, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/old?y=1999&m=10&p=6_2
12. Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:326:0013:0034:FR:PDF:abstracten>
13. Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013, <http://www.senate.be/www/?Mlval=dossier&LEG=5&NR=1999&LANG=fr : abstracten>
14. UNHCR, “Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice – Key Findings and Recommendations”, March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>
15. UNHCR, “Summary Conclusions on the Concept of “Effective Protection” in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers”, 9 and 10 December 2002, <http://www.refworld.org/docid/3fe9981e4.html>
16. ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13, Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013.
17. Le Monde, “L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société”, 7 februari 2014, http://www.lemonde.fr/international/article/2014/02/07/l-inde-secouee-par-un-debat-inedit-sur-le-racisme-dans-la-societe_4361992_3210.html .“

Verwerende partij voegt bij de nota de volgende documenten:

- “1. ‘Summary Conclusions on the Concept of “Effective Protection” in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers’, UNHCR, februari 2003.
2. COI Focus China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India, 11 maart 2014.
3. COI Focus China/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit

van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de COI Focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”

2.4. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.5. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een Joint Fact Finding Mission in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. Indien verzoekende partij er op wijst dat de bronvermelding in de COI Focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 12 november 2013 tekortkomingen vertoont, dan werden in de updates van 19 februari 2014 en 11 maart 2014 de referenties aangevuld en vervolledigd.

De Raad kan vaststellen dat de COI Focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt “*Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indische autoriteiten komt*”. Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.6. Verzoeker stelt dat “*de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst*”.

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-

generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoekers opmerking, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

2.7. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoeker niet ernstig waar hij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *“twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India”* als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat *“de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld”*. Indien een *“Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft”* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoeker benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *“Het document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief”*. Echter dit doet op zich niet af van de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid überhaupt niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

2.8. Daar waar verzoeker nog stelt dat *“de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indische autoriteiten komt (blz 13)”*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *“Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DUR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden.”* en tevens verder dat *“zowel Indiase als Tibetaanse gesprekspartners hebben onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies (“Information pertaining Tibetan Nationals”) effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen”*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12 maart 2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10 maart 2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of HH the Dalai Lama, New Delhi 6 maart 2012, vertegenwoordigers van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 6 maart 2012, CTA Protocol Officer (DUR), Dharamsala 8-12 maart 2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 7 maart 2012.

Ook verzoekers bewering *“Dat de bevestiging in het rapport dat “de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “long term stay RC” krijgt”* eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt (blz. 13)” berust op een onvolledige lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat *“Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC” krijgt.”* Verder werd er in de COI tevens gesteld dat *“De Cedocamissie heeft wel klachten gehoord dat er soms “handshakes” geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen*

wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is", zodat verzoeker niet kan aanvoeren dat "het rapport hier geen melding van maakt". Verzoekers opmerkingen in deze berusten aldus op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.9. Waar verzoeker stelt dat er "bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken", dan staat het verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is doch ook verzoeker dient in deze geobjectiveerde informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.10. Verzoeker is op 8 juni 1986 geboren te Setse, Si Zhun Xian (Tibet), China (VRC). Verzoeker legt ter terechtzitting zijn originele Chinese identiteitskaart neer, uitgereikt op 8 januari 2013 en geldig tot 8 januari 2033 (zie voor de gebruikte schrijfwijze van data, tevens verzoekers geboortedatum op zijn identiteitskaart en hukou). Verzoeker legt tevens een (onvertaalde) recente hukou neer, waaruit kan blijken dat een persoon met dezelfde geboortedatum van verzoeker in dit register was ingeschreven op 11 november 2011. Ten slotte wordt ook een kopie van verzoekers SEP neergelegd. De Raad ziet niet in waarom de commissaris-generaal concludeert dat verzoeker "minstens de jure" over de Chinese nationaliteit beschikt wanneer aan de hand van authentieke identiteitsdocumenten, waaronder een identiteitskaart van de Republiek van China, eenduidig wordt aangetoond dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft.

2.11. Verzoeker legt een onvertaalde kopie van een attest van het Reception Centre Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala, waarin vermeld staat dat verzoeker een Tibetaanse vluchteling is van Karze Dzong, Dotoe region in Tibet en zijn onvertaald origineel Green Book, neer. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd. Verzoekers identiteit, nationaliteit en etnische herkomst staan niet ter discussie.

2.12. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker haalt op de DVZ, naast de algemene vermelding dat men toestemming nodig heeft om naar de hoofdstad te reizen, enkel aan dat hij naar India is gegaan omwille van studieredenen (vragenlijst 3.5). Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid.

2.13. Verzoeker stelt ter gehoor op het CGVS evenwel dat hij in Tibet verdacht werd te hebben meegedaan aan een betoging, wat evenwel niet het geval was, en dat zijn vriend later werd gearresteerd (gehoor p. 2, 5-6). Verzoeker legt echter een nieuwe identiteitskaart voor, uitgereikt op 8 januari 2013, dus nog voor zijn vertrek naar België. Verzoeker verklaart dat hij hiertoe zijn familie in Tibet contacteerde en dat zijn ouders zijn ID hebben opgestuurd (gehoor p. 3). Dat verzoeker deze identiteitskaart pas ontvangen zou hebben in december 2013, toen hij reeds in België was ("ongeveer een maand geleden", gehoor 23 januari 2014, p. 4, zie tevens datum enveloppe administratief dossier), is een bewering die ernstig klemmt met de uitgiftedatum van de identiteitskaart. Alleszins kan hieruit blijken dat verzoeker niet in de negatieve belangstelling staat van de Chinese autoriteiten, noch dat hij geschrapt zou zijn uit de bevolkingsregisters (zie tevens de hukou van 11 november 2011). Verzoekers wens om te studeren en de Dalai Lama te bezoeken in India is aannemelijk, doch dit houdt op zich geen reden in om voorgoed zijn land te verlaten en niet terug te keren naar China. Nergens wordt aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn, noch dat dit enigszins zou leiden tot vervolging of een reëel risico zou inhouden te meer nu verzoeker in het bezit was van de nodige identiteits- en registratiedocumenten in China.

2.14. Aldus kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker ten opzichte van China worden afgeleid, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, minstens wordt dit niet aangetoond. Voor zover verzoeker nog verwijst naar de arresten HvJ, *Elgafija* en HvJ, *Sufi en Elmi*, wijst de Raad erop dat deze de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreffen. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet nuttig uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, kan vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Dit volstaat om verzoekers asielaanvraag te weigeren.

2.15. Hoe dan ook zoals verzoeker zelf stelt, was hij intussen sedert 2009 gevestigd in India. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.16. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.17. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.18. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 12 november 2013, herhaald in de COI van 11 maart 2014, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels (voor uitreiking of verlenging) houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”). Verzoeker had een RC en een Yellow Book in India (gehoor p. 6).

2.20. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en precair is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een Special

entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen nu hij sinds begin 2009 zonder problemen in India verbleef.

2.21. Dat "verzoeker heeft uitgelegd dat eens hij zijn studies beëindigd had zijn RC niet meer werd vernieuwd", is een bewering die tegenstrijdig is aan verzoekers vorige verklaringen alwaar hij nooit melding maakte van het feit dat zijn RC niet werd vernieuwd en in tegendeel nog in oktober 2011 een IC op basis van zijn RC kon verkrijgen (gehoor p. 7). Dat verzoeker beweerdelijk de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen, valt evenmin onder het recht op internationale bescherming, noch heeft verzoeker van enige poging in die zin melding gemaakt.

2.22. Ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (zie COI focus van 12 november 2013, herhaald in de COI van 19 februari 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap, wat voorts ook blijkt uit verzoekers verblijf in India waarbij hij ook telkens zijn RC kon vernieuwen en op basis hiervan een IC kon bekomen. Verzoeker wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk B.4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoekers verwijzing naar stuk B.2. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen "tegen de Tibetanen" zijn niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.23. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.24. *De facto* kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijke drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat

personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk B.5. blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

In casu dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zijn land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat nog de vraag is wat verzoeker vreest bij een terugkeer naar China, laat staan dat dit een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM, te meer nu hij recent een Chinese identiteitskaart aanvraag en verkreeg. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COL's vervatte informatie verwijst.

2.25. Verzoeker voert in het verzoekschrift verder aan dat er sprake is van ellendige leefomstandigheden en veelvuldige schendingen van hun rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering überhaupt al kan ingeroepen worden nu verzoeker geen ernstige persoonlijke feiten verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)"*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit verzoekers verklaringen blijken nu hij studies kon volgen zonder dat hij diende te werken, hij steeds een legaal verblijf had in India en zijn RC kon laten verlengen en hij ook probleemloos een IC kon aanvragen, waarmee hij in en uit India kan reizen. Verzoeker kon zich binnen India verplaatsen *"1 keer naar delhi en naar Bodhgaya tijdens Kalachakra"* (gehoor p. 8), zodat hij evenmin kan aanvoeren dat hij zich niet kon verplaatsen in India, noch toont hij aan afgezonderd te leven in overbevolkte kolonies in moeilijke levensomstandigheden nu hij continu, gedurende 5 jaar, op de Soga school verbleef. Zijn beweringen inzake verblijfsmoeilijkheden zijn louter theoretisch. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de "sociale groep van Tibetanen" in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoeker toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. Verzoeker beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen, moeilijkheden om RC te verlengen) en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Verzoeker haalt, behalve de vermelding dat hij meer diende te betalen op de bus indien hij alleen was en dat er geld gevraagd werd bij de verlenging van de RC's (gehoor p. 8), geen enkele concrete, persoonlijke vervolging aan. Evenmin heeft verzoeker ooit enige hulp gezocht bij de Indiase autoriteiten noch de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap. Verzoeker weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze

worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.27. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" blijken dat "Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten", "Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro". In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze haar IC aan de mensensmokkelaar heeft gegeven, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.28. Verzoekende partij beschikte over een Identity Card (Yellow Book) en is hiermee legaal naar Europa gekomen. Verzoeker beweert dat de smokkelaar zijn IC heeft afgenomen (verklaring 26, gehoor p. 10) doch de Raad ziet niet in waarom verzoeker überhaupt een smokkelaar 950.000 Indische roepies zou hebben betaald (verklaring 35, gehoor p. 9) indien hij perfect legaal kon reizen. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker zijn eigen authentiek reis- en tevens identiteitsdocument aan deze beweerde smokkelaar zou afgegeven terwijl verzoeker bekend is met het belang om geldige identiteitsdocumenten te bezitten. Voorts verklaart verzoeker niet waarom hij in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoeker heeft geen kopie gemaakt van zijn RC noch van zijn IC (gehoor p. 6-7), zodat verzoeker alleszins bijzonder nalatig was. Verzoeker meldde het verlies van zijn IC niet bij de Indiase ambassade in België terwijl hij zowel (over) een RC als een IC beschikt (heeft), wat hem wel degelijk kan worden aangerekend.

2.29. Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog "dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter (aanbevelingsbrief) van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India" (zie informatie administratief dossier). Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.30. De overige argumenten, stukken en documenten vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.31. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.32. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.33. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.34. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK